

Općinski sud u Osijeku ur-br- 12/26

Priglasilo neposredno - prihvatio (oblično - preporučeno)

02-07-2026

godine 1 priglasilo se priglasilo

izvanredno.

Priglasilo se po poštom otvoreno - s oštećenim omotom.

OPĆINSKOM SUDU U OSIJEKU prijavio dana godine

kuća u državnim bilježnicama - stanje

stanje u državnim bilježnicama - stanje

stanje u državnim bilježnicama - stanje

Na broj: R1 Ob-812/2025

OČITOVANJE PREDLAGATELJA DRAŽENA OBERKIRŠA NA PODNESAK
POSEBNE SKRBNICE OD 25. LIPNJA 2026.

Predlagatelj ovim putem u cijelosti prigovara i osporava podnesak posebne skrbnice. Naime, ista je temeljem obavljenog razgovora sa mojom majkom Anicom Oberkiš, donijela zaključke za koje odgovorno tvrdim da su neistiniti i neutemeljeni.

Posebna skrbnica je navela kako se moja majka ne slaže sa postupkom, kako joj nije potreban skrbnik. Odgovorno tvrdim, jer ja živim sa majkom 24 sata cijeli život, da je ista psihički bolesna osoba, da njezina bolest svakim danom sve više progradira. Ona uopće niti ne razumije o kakvom je postupku uopće riječ.

Posebna skrbnica navodi kako majka zna da je bio vještak (ona takvu riječ niti ne zna izgovoriti, govori da ne zna tko je bio, doktor ili sudac). Nadalje, posebna skrbnica navodi kako majka razumije značaj sudskog postupka (majka stalno viče kako joj dolaze sa suda plijeniti stolice „bez šarafa“). Toliko o njenom razumijevanju ovog postupka.

Nadalje, posebna skrbnica navodi i opisuje kako su odnosi narušeni zbog imovinskih odnosa. Moram zato reći da su odnosi narušeni već više od 10 godina, kada nikakva bolest moje majke još nije bila prisutna, te da unatoč i takvim narušenim odnosima ja pokušavam već dvije godine pomoći svojoj majci, jer vidim da je psihički bolesna, svaki dan sve gore, te ugrožava sebe, imovinu, mene i cijelu moju obitelj. Mi smo svi svakodnevno, sada već i 24 sata izloženi njezinom psihotičnom stanju, a koje stanje je jasno opisao vještak psihijatar u svom nalazu. Psihijatar je jedini stručan o tome uopće i govoriti, a ne posebna skrbnica koja za to nije stručna niti kompetentna.

Posebna skrbnica se niti ne osvrće na psihičko stanje moje majke, već samo paušalno navodi kako se protivi nalazu vještaka koji je „dijametralno suprotan razgovoru koji je proveden sa strankom“. Ovakvi navodi posebne skrbnice su potpuno nejasni jer je ista razgovarala sa mojom majkom općenito kako živi, gdje živi, kada je rođena, itd. uopće ne uzimajući u obzir njenu duševnu bolest i psihotična stanja, a vještak psihijatar je u svom nalazu utvrdio upravo to. Tako da ne znam što je tu posebna skrbnica opće mogla i uspoređivati.

Kako sam već i rekao, ja već dvije godine pokušavam pomoći svojoj majci, jer vidim da je ista psihički bolesna i bojim se što bi mogla učiniti sebi, imovini, ili nekome od moje obitelji koji s njom živimo. Imovinski odnosi s tim nemaju nikakve veze. Imovine tu više niti nema, jer je svu imovinu (tri kuće, zemlju, auto, novce...) koju je imala i naslijedila od nećaka koji se spominje, moja majka dala svojoj kćerki koja za nju

„navodno“ brine. A brine na način da jednom do dva puta tjedno dođe na desetak minuta i donese joj par osnovnih stvari. Odgovorno tvrdim da se moja majka niti ne hrani pravilno i da je sama rekla da jede meso samo nedjeljom. Da li je uopće i sposobna si skuhati nešto ne znam, jer nemam uvida, ima samo moja sestra. Pokušao sam odvesti majku u Zavod za socijalnu skrb Valpovo, gdje sam ih višekratno molio za pomoć. Sestra nije dozvolila. Molio sam obiteljsku liječnicu za pomoć da joj se da neka terapija da se smiri njezino stanje. Sestra nije dozvolila još joj je i zabranila da pije tablete. Uspio sam ishoditi dolazak liječnika psihijatra dr. Ivana Požgaina (sestra je branila bilo kakav odlazak majke na pregled) koji je još prije godinu dana dao svoj nalaz i propisao terapiju koja se ne koristi. Taj nalaz sam ponovno nosio u Zavod u Valpovo i molio pomoć, tamo su mi rekli da sam pokrećem postupak je moja majka ima mirovinu pa neka plati.

Posebna skrbnica je navela kako sam ja tražio da majka prepíše svoj dio kuće na mene. Moram sada reći da moja obitelj i ja, nas sada četvero odraslih osoba, živimo na katu te kuće od ukupno 60 kvadrata (što sam naslijedio od oca). U istom tolikom prostoru u prizemlju živi moja majka sama. Kuća je stara 50 godina, otac je umro prije 26 godina, od tada do danas sam ja sam sa svojom suprugom promijenio krov koji je onda bio u lošem stanju (do danas bi već propao), obnovio fasadu više puta, promijenio vanjsku stolariju na hodniku kuće i cjelokupnu na katu gdje živim i tavanskom prostoru (majka svoju dolje nije htjela mijenjati). Godinama sam otplaćivao uvođenje plina u kuću, moja supruga je digla kredit i uvela kompletno centralno grijanje i mojoj majci dolje, koja ima radijatore koje ne želi koristiti. Sam sam joj uveo i gradski plin na štednjak da ne mora više koristiti bocu. Prije dvije godine sam proveo kompletnu gradsku kanalizaciju i sebi i majci, a prije toga se isključivo sam godinama brinuo o pražnjenju septičke jame.

Ovo je samo ono najosnovnije i dio svega, a morao sam ovo navesti jer me se proziva za neke nepostojeće imovinske odnose i da sam tražio da prepíše svoj dio kuće na mene. Istina, predlagao sam joj da sklopimo Ugovor o doživotnom uzdržavanju, a što sam mislio da je pravedno i realno, jer moja obitelj i ja živimo s mojom majkom, ista sve godine živi u prizemlju, nitko ju ne dira, koristi sve u dvorištu kako god hoće, osim što mi isključivo financiramo sve popravke na kući i oko nje i to već 30 godina. Isključivo mi brinemo za plaćanje svih režija za kuću, moja majka niti ne zna što treba platiti. Istina, da mi svaki mjesec 120 eura, ista koristi gradski plin, vodu, kanalizaciju, telefon, a napominjem da majka ima dva stara bojlera na struju (ja nemam niti jedan), dva stara frižidera, jer ne želi promijeniti niti jedan aparat. Redovne servise plinskih instalacija (a koje koristi i majka) svake godine plaćam isključivo ja. Majka je i to odbila.

Unatoč svemu tome, ja sam pokrenuo ovaj postupak jer želim pomoći majci koja je očigledno duševno bolesna, što progradira zadnje dvije godine (sada svakodnevno halucinira i priča sama sa sobom, više po kući i po danu i po noći). Sve ovo trpe i moja supruga i djeca koji se već s pravom boje i za svoju sigurnost. Sve što sam do sada pokušao, sestra je sabotirala i opstruirala, vjerojatno za to ima svoje interese. Bio sam spreman i u ovom postupku sam financijski sudjelovati, a samo da se majci pomogne i da ista počne uzimati neku terapiju, bilo u kući, bilo u nekoj medicinskoj ustanovi gdje će biti kontrolirana.

Moja majka nije sposobna više za samostalan život i brigu o sebi.

Kako posebna skrbnica navodi Konvencije, dostojanstvo i prava svake osobe, tako i ja moram napomenuti da smo u posljednje vrijeme svjedoci upravo tragičnih događaja i kaznenih djela počinjenih od osoba za koje se znalo da imaju psihičkih problema, ali se ništa nije poduzimalo. I onda kada se dogodi neki tragičan slučaj, nitko za njega nije odgovoran, ali više odgovornost nije niti bitna, jer se nije spriječilo nešto što se očito moglo spriječiti.

Zato se pitam tko će u ovom mom slučaju preuzeti odgovornost ako se nešto tragično dogodi, da li će to biti posebna skrbnica koja navodi kako ovaj postupak nije u interesu „stranke“. Ta stranka je moja majka s kojom živim i ja i moja obitelj i svakodnevno smo izloženi strahu što se može dogoditi. Da li je u interesu „stranke“ život kojim živi, da halucinira, da vrišti i plače po kući, bez da joj se na adekvatan način pokuša pomoći? Ako je takav život u njenom interesu, onda valjda posebna skrbnica preuzima odgovornost za to.

Napominjem na kraju da sam vjerovao da će se ovaj postupak uskoro završiti, da će moja majka dobiti adekvatnu pomoć, jer sama više nije u stanju i neizvjesno je što će se loše dogoditi. Ali očito je da će ovo, što je jasno i nesporno, još uvijek trajati tko zna do kada. Ali ja sam poduzeo sve što sam mogao, za dalje će valjda netko drugi preuzeti odgovornost.

U Petrijevcima, 2. srpnja 2026.

DRAŽEN OBERKIRŠ

Dražen Oberkirš